

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **M. H. A.**, narozený ..., bez státní příslušnosti
t.č. bytem R. 38, N. J.
zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava, Purkyňova 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3,
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.11.2017 č. j. MV-137748-2/OAM-2017

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2017 č. j. MV-137748-2/OAM-2017, jímž žalovaný správní řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 11. 2017 dle ustanovení § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů zastavil.

2. Žalobce odkazem na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 3 Azs 6/2011-96, které citoval, uvedl, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval otázkou, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tímto pak své rozhodnutí zatížil vadou nezákonnosti, pro kterou nemůže obstát. Uvedl, že v jeho případě je nutno odkázat na to, že je apatridou palestinské národnosti, který před svým útekem do Evropy pobýval v Libanonském uprchlickém táboře, tudíž namísto bylo posoudit, zda nedošlo k podstatné změně situace jak v Palestině, tak v Libanonu, na což však žalovaný zcela rezignoval.
3. Žalovaný se také nezabýval eventuální hrozbou vážné újmy, která žalobci hrozí, jakožto žadateli o mezinárodní ochranu, který se navrátí do Libanonu či Palestiny. Jelikož se žalovaný těmito okolnostmi nijak nezabýval, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, pro kterou nemůže obstát. Argument žalovaného, který označil nové důvody žádosti o mezinárodní ochranu, tedy to, že žalobce byl výslovně odmítnut zastupitelskými úřady Palestiny a Libanonu pouze za „byrokratickou překážku“ a uvedl, že může vycestovat do jakéhokoli státu, považuje za zcela neakceptovatelný a jednoznačně absurdní. Při posuzování existence možného pronásledování nebo existence vážné hrozby podle ust. § 12 nebo § 14a zákona o azylu je třeba hodnotit existenci pronásledování či eventuální vážné hrozby pochopitelně v zemi původu žadatele o mezinárodní ochranu, tedy v případě žalobce by připadalo v úvahu hodnocení existence vážné újmy v Libanonu či Palestině. Žalobce zdůraznil, že byl odmítnut na ambasádách států, ke kterým má kromě České republiky, jistý vztah, a neexistuje žádný myslitelný důvod, že by ve svém postavení bez cestovního dokladu a státní příslušnosti snad mohl být úspěšný na jiném zastupitelství.
4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Konstatoval, že žalobce podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany v roce 2013 a řízení bylo zastaveno na základě zpětvzetí žádosti. Druhou žádost podal 22. 5. 2013. Rozhodnutím č. j. OAM-154/ZA-ZA13-2013 žalobci dne 21. 3. 2014 mezinárodní ochrana nebyla udělena. 3. 4. 2017 podal žalobu proti uvedenému rozhodnutí, která byla projednávána u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 61 Az 8/2014 a 30. 4. 2015 byla žaloba zamítnuta. Rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 Azs 105/2015 zrušeno a věc byla soudu vrácena k novému projednání. Krajský soud v Ostravě 13. 7. 2017 žalobu zamítl. Kasační stížnost žalobce proti rozsudku byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost dne 16. 10. 2017. Věc byla projednávána pod sp. zn. 7 Azs 261/2017. V současném třetím řízení žalovaný posoudil žádost žalobce a porovnal ji s jeho tvrzeními z předchozí žádosti a dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti a nepoukázal na žádnou podstatnou změnu v zemi původu od jeho minulého řízení. Skutečnosti ohledně neúspěšné návštěvy palestinského a libanonského velvyslanectví v Praze nelze zahrnout pod pronásledování či hrozbu vážné újmy a nejedná se o podstatnou změnu okolností v Palestině či Libanonu se vztahem k pronásledování nebo vážné újmy. Tvrzení žalobce, že se žalovaný nesnažil zjistit skutkový stav věci, je v rozporu se správním spisem. Žalovaný podotkl, že žalobce podal novou žádost o mezinárodní ochranu ihned poté, co Nejvyšší správní soud jeho předchozí kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, žalovaný v této souvislosti odkázal na zmíněné usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 261/2017.

5. Soud o žalobě rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., s. ř. s., v platném znění, v mezích žalobních bodů a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti: Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 11. 2017 č. j. MV-137748-2/OAM-2017 zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20.11.2017 dle ust. § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný vycházel z toho, že žádost žalobce ze dne 20. 11. 2017 byla opakovanou žádostí, v níž uvedl, že vzhledem k jeho nelegálnímu odjezdu z Libanonu se tam nyní nemůže vrátit, také tam není stabilní bezpečnostní situace. Protože pak v minulosti pobýval v Izraeli, nemůže se navrátit ani na palestinská autonomní území. Před dvěma týdny navštívil libanonské a palestinské velvyslanectví v Praze a byl odtud vyhozen a nikdo se s ním nebavil. V ČR žije již 5 let a prosí o posouzení jeho komplikované situace. V případě jeho návratu do Palestiny bude poslán rovnou do vězení. Žalovaný konstatoval, že se jedná již o třetí žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný zjistil, že poprvé požádal žalobce o mezinárodní ochranu v České republice 14. 2. 2013. Řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-56/ZA-ZA06-2013 a bylo dne 25. 3. 2013 zastaveno, neboť žalobce vzal žádost zpět. Podruhé žádal o mezinárodní ochranu 22. 5. 2013. Řízení bylo vedeno pod č. j. OAM-154-ZA-ZA13-2013. Mezinárodní ochrana nebyla žalobci udělena rozhodnutím ze dne 21. 3. 2014, které nabylo právní moci 27. 3. 2014. V průběhu tohoto správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nemožnost v Libanonu vlastnit jakýkoli majetek, tak i obava z možného zabití ze strany členů organizace Fatah, tak i Hizballáhu. Správní orgán se obšírně zabýval jeho pobytovou situací v Libanonu a možnými riziky k jeho osobě stran jím uvedených důvodů. Toto řízení ve věci mezinárodní ochrany bylo pravomocně ukončeno 24. 10. 2017, kdy Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost žalobce pro nepřijatelnost.
8. Co se týče výše uvedených zjištění žalovaného z žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 11. 2017, a z obsahu správních spisů ve věci předchozích žádostí o mezinárodní ochranu, krajský soud činí na tomto místě závěr, že tato zjištění korespondují s obsahem označených správních spisů.
9. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 27. 11. 2017 č. j. MV-137748-2/OAM-2017 citoval ust. § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, § 11a odst. 3 téhož zákona a předně konstatoval, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 20. 11. 2017 je další opakovanou žádostí ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Žalovaný učinil závěr, že posoudil důvody další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany a provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany. K nově tvrzené okolnosti žalobce, že byl vyhozen z palestinského a libanonského velvyslanectví v Praze před dvěma týdny žalovaný uvedl, že jde jistě o nemilou okolnost, fakticky se ale jedná o administrativně byrokratickou překážku, která nemůže být sama o sobě podřazena pod pojem pronásledování či hrozbu vážné újmy, obojí ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný

poznámenal, že žalobce měl dříve pobytové oprávnění pro Libanon a je na něm, aby si administrativně vyřídil jeho návrat do tohoto státu, s tím, že z ČR může dobrovolně vycestovat na jakékoliv místo, kde si zařídí pro jeho osobu pobytové oprávnění. Další tvrzení žalobce byla dle žalovaného obšírně řešena v jeho předešlém meritorním rozhodnutí. Stran aktuální bezpečnostní situace v Libanonu žalovaný dodal, že situace v zemi je jistě složitá, teroristické útoky a bezpečnostní hrozby odvislé od situace v Sýrii, jistě se ale nejedná o stav nerozlišujícího násilí, či vnitřní války. Libanon jako státní útvar funguje a jeho správní složky se těmto případům snaží plnou měrou čelit. Žalovaný uzavřel, že návštěvy žalobce libanonského a palestinského zastoupení pro ČR v Praze nepovažuje za pronásledování či hrozbu vážné újmy ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb. Dle názoru žalovaného žalobce neuvedl ve své další opakované žádosti o mezinárodní ochranu v České republice žádné nové skutečnosti, nepoukázal na žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu, a ani žalovaný neshledal takové nové skutečnosti či okolnosti, na jejichž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce byl vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy.

10. Podle ust. § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahující se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví.
11. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. g) téhož zákona pro účely tohoto zákona se rozumí další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.
12. V posuzované věci předmětem přezkumu soudu bylo rozhodnutí žalovaného o další opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Jednalo se v pořadí o třetí žádost. V případě opakovaných žádostí cizince o udělení azylu je nutno zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozích případech vedly k zamítnutí žádostí o azyl. V rozsudku č. j. 5 Azs 24/2003-42 Nejvyšší správní soud uvedl, že „zpravidla se může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta“. V posuzované věci žalobce v předchozí žádosti o azyl ze dne 22. 5. 2013 uváděl jako důvod pro jeho udělení nemožnost v Libanonu vlastnit jakýkoliv majetek, obavu z možného zabití ze strany členů organizace Fatah i Hizballáh a argumentoval bezpečnostní situací v Libanonu. Prakticky shodné důvody uvedl i ve své již třetí žádosti, nově tvrdil, že navštívil Libanonské a palestinské velvyslanectví v Praze a byl odtud vyhozen a nikdo se s ním nebavil. Při vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný žalobcem uváděné důvody dle názoru soudu se zřetelem k předchozím dvěma řízením ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vyhodnotil zcela správně, když je považoval za skutečnosti, které neshledal novými ani za okolnosti, v jejíchž důsledku by žalobce mohl být vystaven pronásledování či hrozbě vážné újmy. Soud sdílí názor žalovaného, že tvrzení žalobce, že byl vyhozen z palestinského a

libanonského velvyslanectví v Praze není okolností, kterou by bylo možno samu o sobě podřadit pod pojem pronásledování či hrozbu vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Jak správně zdůraznil žalovaný, žalobce měl dříve pobytové oprávnění pro Libanon a je na něm, aby si administrativně vyřídil svůj návrat do tohoto státu. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval rovněž otázkou, zda v zemi původu nedošlo k takové zásadní změně, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti. K tomu žalovaný uvedl, že situace v Libanonu je jistě složitá, teroristické útoky a bezpečnostní hrozby odvislé od situace Sýrii. Jistě se ale nejedná o stav nerozlišujícího násilí či vnitřní války, Libanon jako státní útvar funguje a jeho správní složky se těmto případům snaží plnou měrou čelit. Citované odůvodnění ohledně relevantních změn v situaci v zemi původu žalobce soud považuje za dostatečné a přezkoumatelné. Z výše uvedených důvodů soud nepovažuje námitky žalobce, že se žalovaný nezabýval tím, zda ve vlasti žalobce nedošlo k takové zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany a že se nezabýval následky vážné újmy hrozící mu v případě jeho návratu do země původu, za důvodné. Žalovaný nepochybil, když správní řízení ve věci žádosti žalobce ze dne 20.11.2017 o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavil.

13. Krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
14. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 15.01.2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně